MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
DEPARTAMENT POLITYCZNO-EKONOMICZNY
WYDZIAŁ PRASOWY

Nr. 30

Warszawa dn. 12 grudnia 1927 roku

Przegląd Prasy Z.S.R.R. i emigracji rosyjskiej

TREŚĆ:

PRZEGLĄD PRASY ZSSR I EMIGRACJI ROSYJSKIEJ

Nr. 30 Warszawa dn. 12 grudnia 27 r.

---

1. POLITYKA ZAGRANICZNA ZSSR I STOSUNEK DO ZAGADNIEŃ MIĘDZYNARODOWYCH.

STOSUNKI POLSKO-LITEWSKIE

"IZWIESTJA CIK ZSSR" z dn. 8/12 podaje wywiad swego korespondenta z Waldemarasem, który oświadczył, że "Litwa twardo stoi na gruncie umowy suwalskiej, i uważa, że wszystkie nieporozumienia między obu państwami powinny być rozwiązane na drodze pokojowej. Polska nie tylko prześladuje poddanych Litwy w okręgach grodzieńskim i wileńskim, ale również otwarcie zagraża istnieniu państwa litewskiego. Co do pokojowych tendencyj Litwy, to nie mogą one budzić wątpliwości, gdyż śmiesznem byłoby przypuścić, aby mała, słaba Litwa przygotowywała napaść na silną i popieraną przez potężnych sojuszników Polskę. Spotkanie z Litwinowem w znacznej mierze pomogło do wzajemnego wyjaśnienia punktu widzenia rządów sowieckiego i Litwy".

IBIDEM podaje depeszę w sprawie konfliktu polsko-litewskiego pod tytułem: "Równolegle do rokowań genewskich Polska kontynuuje przygotowania do napaści na Litwę".

IBIDEM pisze, że nikt nie wierzy szczerze aby Liga Narodów zdołała rozwiązać konflikt polsko-litewski. Lecz w Genewie nie chodzi wcale o to. Liga Narodów staje się punktem wyjścia dla nowych awantur, brzemiennych w najpoważniejsze następstwa. Opierając się na informacje korespondenta berlińskiego, dziennik pisze, że w chwili, gdy Marszałek Piłsudski udał się do Wilna, przygotowane było wszystko do napaści na Litwę. W myśl opracowanego planu wojska polskie powinny były zająć Kowno i osadzić tam rząd emigrantów litewskich, który już istnieje w Wilnie, z Pleczkajtisem i Poplauskisem na czele. Ten rząd podpisałby traktat o unji z Polską, poczem wojska polskie opuściłyby Litwę, pozostawiając oddziały emigrantów i przebranych strzelców pod dowództwem byłego wodza powstania kpt.Łajusa. Liga Narodów uznałaby stan dokonany, a jednocześnie Polska nie naruszyłaby swych obietnic, które dała w swej ostatniej nocie, t.j. zachowanie terytorjalnej całości Litwy. Litwa byłaby utrzymana, a na Litwie znajdowałby się "suwerenny" rząd".

Jednocześnie na konferencji w Wilnie postanowiono powstrzymać wprowadzenie tego planu, w nadziei, że Liga Narodów przeprowadzi decyzję w myśl interesów Polski. Postanowiono również zawiadomić mocarstwa, że wrazie odwlekania tej sprawy, Polska przystąpi do urzeczywistnienia powyższego planu.

Dziennik stwierdza, że niebezpieczeństwo dla pokoju jest tak wielkie, jak nigdy dotąd i podkreśla, że rząd sowiecki pragnie pokoju i rozwiązania wszystkich spraw spornych w duchu pokojowym.

REZOLUCJA XV ZJAZDU W.K.P.

IBIDEM zamieszcza rezolucję XV zjazdu W.K.P.

W dziedzinie polityki zagranicznej rezolucja stwierdza zaostrzenie się stosunków pomiędzy państwami kapitalistycznemi a ZSRR. Rozwój socjalizmu w ZSRR i zawód co do nadziei na przeobrażenie się dyktatury proletarjatu, a jednocześnie wzmocnienie się wpływów rewolucyjnych w zakresie międzynarodowym. Polityka mocarstw kapitalistycznych jest co raz bardziej wrogą wobec Związku Sowietów i stwarza groźbę napaści na ZSRR.

Rezolucja stwierdza następnie wzmocnienie się aktywności ruchu

komunistycznego w Europie.

Zjazd postanawia polecić C.K.: prowadzenie polityki pokojowej, gdyż taka polityka oznacza walkę z niebezpieczeństwem wojen imperjalistycznych i jest podstawowym warunkiem wzrostu socjalizmu w ZSRR.

b/ Wzmocnienie związków robotników ZSRR z robotnikami państw zachodnio-europejskich.

c/ Rozwój stosunków ekonomicznych z państwami kapitalistycznemi.

d/ Wzmocnienie zdolności obronnych ZSRR i przygotowanie w tym samym celu zapasów gospodarczych.

IBIDEM podaje opozycyjną mowę Rakowskiego, wygłoszoną na XV zjeździe W.K.P. Rakowski krytykował ocenę sytuacji przez Stalina i nazwał ją z gruntu fałszywą. Następnie stwierdził Rakowski wzmocnienie się wpływów socjal-demokratycznych w ruchu robotniczym Europy. Na Zachodzie, zdaniem Rakowskiego, przestaną już uważać ZSRR za przeciwnika ideowego. Sytuacja międzynarodowa ZSRR pogorszyła się.

STOSUNKI POLSKO- LITEWSKIE.

IZWIESTIA 9.XII. porównują przemówienie min.Zaleskiego w Genewie z artykułem "Polskiej Zbrojnej". W Genewie min.Zaleski wygłasza mowy o umiłowaniu przez Polskę pokoju i wzywa Ligę do pomocy celem ustalenia stosunków pokojowych między Polską a Litwą; w Warszawie zaś polskie ministerstwo spraw wojskowych grozi wojną; w kołach wojskowych mówi się o ataku na Litwę a dowództwo wojskowe energicznie przygotowuje ofenzywę. Minister Zaleski zawiadamia, że Polska wyciąga rękę do Litwy a "Polska Zbrojna" wyjaśnia, że ręka ta dzierży miecz. Na tem polega niebezpieczeństwo wojny.

IZWIESTIA z 10.XII. Zamieszczają depesze z Rygi streszczające głosy socjalistycznej prasy łotewskiej donoszące o werbowaniu emigrantów litewskich na Łotwie i odsyłaniu całych oddziałów do Wilna.- Oddziały te przeznaczone są dla marszu na Kowno. Ajencja Tassa donosi że w rejonie Królewca również agenci Pleczkajtisa werbują emigrantów litewskich.-

SYTUACJA POLITYCZNA W POLSCE.

IZWIESTIA z 10.XII. Kor.warszawski Bratin zajmuje się sytuacją polityczną grupy Piasta i dochodzi do wniosku, że grupa ta wyjdzie z przyszłych wyborów ogromnie osłabiona.
Następnie korespondent wyraża zdanie, że dopuszczenie do wyborów lewicowego bloku robotniczo-włościańskiego może radykalnie zmienić perspektywy polityczne wszystkich grup politycznych.

Z.S.R.R. I JAPONJA.

IZWIESTIA z 7.XII. Zamieszczają wywiad z byłym posłem Z.S.R.R. w Japonji Dowgalewskim, który podkreślił znaczenie wyjazdu z sowieckiej misji gospodarczej do Japonji i przybycie do Z.S.R.R. misji p.Kuchara dla dalszego rozwoju stosunków ekonomicznych międzu obu krajami. Pan Dowgalewski stwierdza, że uczyniono bardzo wiele dla dalszego zbliżenia i przyjaźni obu państw.

3. ŻYCIE PARTYJNE.

XV ZJAZD PARTJI

"IZWIESTJA CIK ZSSR" z dn. 6/12 ogłasza drugą część przemówienia p.Stalina na XV zjeździe związkowej partji komunistycznej, poświęconą stosunkom w partji oraz wywodom ogólnym z całego przemówienia. Część mowy w sprawie stosunków partji rozpoczął p.Stalin od udziału partji w kierownictwie życiem gospodarczym ZSRR. Kierownictwo to istnieje, wbrew twierdzeniom opozycji, opracowanie projektu rozwoju sowieckiej gospodarki krajowej w ciągu 5-iu lat najbliższych jest wynikiem tego kierownictwa, zaś projekt sam przewiduje całkowite opanowanie życia gospodarczego ZSRR przez kierownictwo partji komunistycznej. Wbrew twierdzeniom opozycji rozwija się również demokracja partyjna oraz system kolegjalny w rozstrzygnięciu spraw partyjnych i kierowaniu życiem partyjnym. Liczba członków partji wzrasta dzięki udziałowi nowych zastępów robotniczych w życiu partji. Wzrasta jednocześnie poziom kulturalny partji. Wszystko to razem wzięte świadczy, że sowiecka partja komunistyczna staje się sztandarem wyzwolenia dla mas pracujących całego świata i godność bolszewika - godnością honorową dla lepszych reprezentantów klasy robotniczej. W życiu partyjnym istnieją niewątpliwie wady i braki. Nie wszystko jest w porządku w dziedzinie udziału partji w kierownictwie życiem gospodarczym i państwowym. Kwestje osobiste, stosunki przyjacielskie, biurokratyzm partyjny odgrywają w tym wypadku pewną rolę. W[illegible] pomiędzy dawnym a nowym prowadzona jest jednak wbrew tym trudnościom, prócz których istnieją jeszcze inne. Do tych innych trudności i wad w życiu partyjnym zalicza p.Stalin przedewszystkiem zastąpienie metody przekonywania członków partji w tej czy innej sprawie przez metodę "administracyjną", metodę rozkazu. Jest to niebezpieczeństwo, ułatwia to bowiem przeistoczenie się organizacji partyjnych z żywej organizacji w kancelarję biurokratyczną. Wielu członków partji, pracując w instytucjach państwowych i gospodarczych zachorowało na biurokratyzm. Walkę z tym objawem prowadzić należy drogą wciągania mas partyjnych w rozstrzyganie zasadniczych zagadnień polityki partyjnej oraz drogą krzewienia t.zw. demokracji partyjnej. Następną wadą życia partyjnego jest, zdaniem p.Stalina, tendencja do zamykania oczu na trudności życia państwowego i gospodarczego, chęć prowadzenia pracy partyjnej w otoczeniu uroczystych dekoracji rewolucyjnych, pozbawionych treści życiowej. Po zakończeniu tej części przemówienia przeszedł p.Stalin do omówienia wyników ostatniej "dyskusji" w życiu partji. "Dyskusja" ta posiadała, zdaniem p.Stalina, tą wadę zasadniczą, że prowadziła nie do uzbrojenia, lecz do rozbrojenia proletarjatu. Tego rodzaju "dyskusja" nie jest w partji potrzebna. Domagając się rozpoczęcia "dyskusji" w trzy miesiące przed zwołaniem zjazdu partji, chciała opozycja ułatwić akcję wrogów partji, wrogów klasy robotniczej. Wobec tego musiał się C.K. partji sprzeciwić urzeczywistnieniu tych zamiarów opozycji. Udało się C.K. wprowadzić "dyskusję" na właściwe tory. Stwierdziła "dyskusja" ta niezachwianą moc partji. Wyniki jej są znane. Przeszło 724 tysiące członków partji wypowiedziało się w głosowaniu za polityką władz partyjnych, przeszło 4 tysiące partji - za opozycją. Jest to jedyny rzeczywisty wynik "dyskusji". Opozycja została izolowana przez partję i klasę robotniczą. Stało się to wbrew temu, iż na czele opozycji znajdują się ludzie o znanych nazwiskach, ludzie miłujący reklamę. Stało się to dzięki temu, że opozycja ujawniła swoją istotę - istotę ugrupowania inteligencji drobnoburżuazyjnej, oderwanej od życia, od rewolucji, od partji, od klasy robotniczej. Opozycja nie chce widzieć sukcesów polityki sowieckiej w dziedzinie handlu, przemysłu, polityki zagranicznej. Postawić należy kwestję, na czem polegają różnice poglądów większości partji i opozycji. Najtrafniej określił to pewien robotnik w swym liście do pisma "Izwiestja". Niema dziedziny, w której opozycja podzielałaby poglądy partji. Istnieje natomiast całkowita, bezwzględna, różnica zdań. Opozycja posiada wszystko, co jest potrzebne dla utworzenia drugiej partji. Brak jej jednego - siły. Sprzeczności, które istnieją pomiędzy partją a opo-

zycją określić się dadzą w siedmiu punktach zasadniczych. 1/ Kwestja urzeczywistnienia zwycięskiej twórczości socjalistycznej w państwie sowieckim. Opozycja zaprzecza temu, aby socjalizm dał się w ZSRR zwycięsko urzeczywistnić. Stanowisko tego rodzaju pcha opozycję na tory mieńszewizmu. Niewiara w zwycięstwo socjalizmu w ZSRR cechowała zawsze p.p.Kamieniewa, Zinowjewa, Trockiego.Przed październikowym zamachem stanu w roku 1917 nie posiadali oni również wiary w zwycięstwo rewolucji. Trocki przepowiadał niejednokrotnie katastrofę. Nikt nie może jednak obecnie zaprzeczyć temu, że zwycięstwo socjalizmu w ZSRR jest rzeczą możliwą. Opozycja namawia państwo sowiedie do kapitulacji przed czynnikami kapitalistycznemi wewnątrz państwa oraz przed burżuazją światową. Jeżeli odrzucić frazeologję rewolucyjną opozycji, jej frazesy lewicowe pozostanie jedynie tendencja kapitulacyjna. 2/ Zagadnienie dyktatury proletarjackiej. Dziwić się należy temu, że opozycja poruszać może tego rodzaju pytanie jak sprawa istnienia czy nieistnienia dyktatury proletarjackiej w państwie sowieckiem. Porusza opozycja jednak tą sprawę, twierdząc, że ZSRR kroczy ku termidorjanizmowi. Opozycja twierdzi, że kroczymy nie kusocjalizmowi, lecz ku kapitalizmowi. Jest to trochę dziwne i głupie, lecz jest to równocześnie prawdziwy mieńszewizm. W tej sprawie wróciła opozycja do poglądów mieńszewickich. 3/ Zagadnienie związku pomiędzy robotnikiem i średniakiem /średniozamożnym włościaninem/. Opozycja zawsze przeciwna była idei tego związku, ukrywała jednak swe poglądy w tej sprawie. Nareszcie została powiedziana prawda przez opozycjonistę Smirnowa. Okazuje się, że kroczymy ku katastrofie i że chcąc jej uniknąć musimy zerwać z średniakiem. Tego rodzaju twierdzenia nie są mądre, lecz wyraźne. Jest to również tylko mieńszewizm. 4/ Kwestja charakteru rewolucji sowieckiej. Zaprzeczając możliwości zwycięstwa socjalizmu w państwie sowieckim, zaprzeczając istnieniu dyktatury proletarjackiej i występują przeciwko konieczności bloku pomiędzy klasą robotniczą a włościaństwem, musi opozycja dojść do logicznego wniosku o konieczności ustąpienia proletarjatu przed innemi klasami społeczeństwa. W tym szukać należy korzeni tendencyj kapitulacyjnych opozycji. 5/ Sprawa organizacji leninowskiej w kierownictwie wielkiemi rewolucjami. Lenin rozumiał różnicę istniejącą pomiędzy państwami imperjalistycznemi a gnębionemi przez te państwa narodami, rozumiał różnicę pomiędzy polityką komunizmu w państwach imperjalistycznych a polityką tegoż komunizmu w państwach kolonjalnych. Lenin twierdził, że idea obrony ojczyzny, której zaprzeczyć należy w państwach imperjalistycznych, jest ideą potrzebną i całkiem sprawiedliwą w państwach gnębionych przez imperjalizm. Wobec tego był Lenin zwolennikiem tymczasowego związku pomiędzy państwem sowieckim a burżuazją narodową państw kolonjalnych, o ile państwa te prowadzą przeciwko imperjalizmowi i nie przeszkadzają w krzewieniu zasad komunistycznych wśród robotników i włościan własnego państwa. Opozycja zerwała z temi poglądami Lenina i przeszła do poglądów II międzynarodówki, która zaprzecza celowości popierania wojen rewolucyjnych państw kolonjalnych przeciwko imperjalizmowi. Z tej różnicy zdań wynikają wszystkie sprzeczności pomiędzy partją a opozycją w sprawie rewolucji chińskiej. 6/ Kwestja zjednoczonego frontu światowego ruchu robotniczego. W tej kwestji również zerwała opozycja z taktyką leninowską, która polega na powolnym zjednywaniu części światowej klasy robotniczej dla komunizmu. Opozycja zaprzecza tej taktyce, zaprzecza w tej sprawie leninizmowi. 7/ Kwestja leninowskiej organizacji partyjnej, leninowskiej jedności partji i międzynarodówki komunistycznej. Opozycja zerwała w tych sprawach z taktyką leninowską, przeszła do organizacji drugiej partji i nowej międzynarodówki. We wszystkich zasadniczych kwestjach polityki partyjnej przeszła opozycja do mieńszewizmu. Poglądy opozycji odzwierciadlają poglądy nowej burżuazji sowieckiej, która bankrutuje dzięki polityce rządu sowieckiego. Co będzie dalej? Niektórzy twierdzą, że opozycja zwrócić się ma do zjazdu partyjnego z deklaracją o gotowości podporządkowania się wszystkim decyzjom partji. Sądzę, że nic z tego nie będzie. Partja zna poprzednie deklaracje opozycji. Partja wykluczyła Trockiego i Zinowjewa jako organizatorów opozycji. Jedynym wa-

runkiem pozostawania opozycji w partji jest jej całkowite ideowe i organizacyjne rozbrojenie. Opozycja powinna się wyrzec swych poglądów przeciwbolszewickich przed całym światem. Powinna potępić swe błędy, powinna przekazać całą swoją organizację władzom partyjnym w celu jej likwidacji. To, albo usunięcie opozycji z partji. Innego wyjścia niema. O ile opozycja nie opuści partji dobrowolnie, będzie usunięta przemocą.

W ostatniej części swego przemówienia powiedział p.Stalin, że partja komunistyczna : 1/ obroniła pokój z państwami kapitalistycznemi wbrew prowokacyjnym metodom polityki burżuazji wielkich mocarstw; 2/ wzmocniła związek klasy robotniczej ZSRR z klasą robotniczą państw imperjalistycznych i kolonjalnych, wbrew wszelkim trudnościom i akcji sprzedajnej prasy burżuazyjnej; 3/ podniosła autorytet dyktatury proletarjackiej wśród wielomiljonowych mas pracowniczych we wszystkich cześciach świata; 4/ dopomogła międzynarodówce komunistycznej i jej sekcjom we wzmocnieniu swych wpływów we wszystkich państwach świata; 5/ zrobiła wszystko co było w jej siłach dla rozwoju światowego ruchu rewolucyjnego; 6/ rozwinęła przemysł socjalistyczny; 7/ ustaliła związek pomiędzy tym przemysłem a gospodarstwem włościańskim, 8/ wzmocniła związek pomiędzy klasą robotniczą a włościaństwem średniozamożnym i 9/ wzmocniła podstawy dyktatury proletarjackiej w państwie sowieckiem. Partja znajduje się na pewnej drodze, która prowadzi do zwycięstwa socjalizmu w państwie sowieckiem i wszystkich innych państwach. Będą jednak jeszcze trudności, partja może się tych trudności nie obawiać. Partja składa się z bolszewików, gwarantuje to jej zwycięstwo.

4. SPRAWY NARODOWOSCIOWE.

SPRAWDZANIE WYNIKOW UKRAINIZACJI

"PROLETARSKA PRAWDA" z dn. 1/12 /Kijów/ donosi, że komisarjat ludowy inspekcji robotniczo-włościańskiej w Charkowie zapoznał się z wynikiem ukrainizacji centralnych urzędów sowieckich w USRR i stwierdził szereg uchybień i braków oraz negatywne ustosunkowanie się wielu instytucyj i przedsiębiorstw sowieckich do ukrainizacji. Do liczby instytuycyj, które ustosunkowały się nieprzychylnie do ukrainizacji należą "Donugol", "Jugostal", szereg zakładów przemysłowych, koleje donieckie i południowe. Komisarjat ludowy zwrócił się do tych instytucyj, wskazując na konieczność zmiany dotychczasowego ich stosunku do ukrainizacji i żądając poczynienia natychmiastowych odpowiednich zmian.

TARCIA NARODOWSCIOWE W PARTJI KOMUNISTYCZNEJ

"ZARIA WOSTOKA" z dn. 19/11 /Tyflis/ przytacza tekst przemówienia p.Karajewa na VIII zjeździe azerbadżańskiej partji komunistycznej, odbytym w listopadzie r.b. w Baku. Mówca stwierdził, że opozycja "leninowska", istniejąca w azerbadżańskiej partji komunistycznej, a kierowana przez p.p.Skublińskiego, Babajewa, Szebarszewa, Jarmamedowa, Jusufa, Chan-Budagowa i innych, porusza w partji komunistycznej kwestję stosunków pomiędzy narodowością ormiańską a tatarską, zajmując w tej kwestji stanowisko analogiczne do stanowiska kontr-rewolucyjnej partji mahometańskiej "Mussawat". W imieniu większości rządowej partji potępił mówca w kategorycznych wyrazach tego rodzaju politykę.

SOWIECKI KALENDARZ POLSKI

"SIERP" z dn. 27/11 /Kijów/ donosi, że w ciągu ostatnich 5-iu lat nie posiadała ludność polska ZSRR kalendarza w języku polskim. Ostatni kalendarz sowiecki w języku polskim wydany był na rok 1922. Obecnie wydało ukraińskie centralne wydawnictwo narodów ZSRR nowy kalendarz włościański na rok 1928 w języku polskim.

5. ŻYCIE GOSPODARCZE.

SOWIECKIE PRAWO WEKSLOWE

"SOWETSKIJ JUG" z dn. 2/12 /Rostów nad Donem/ podaje, że komisarjat ludowy ZSRR ogłosił rozporządzenie, na podstawie którego wszystkie zobowiązania wekslowe w ZSRR pisane być mają poczynając od dn. 1-go stycznia 1928 roku wyłącznie na blankietach wekslowych. Wszystkie inne zobowiązania, pisane na papierze ostemplowanym, nie będą posiadały mocy prawnej weksli.

KONCESJA HAMMERA W ZSRR

"ZARIA WOSTOKA" z dn. 27/11 /Tyflis/ podaje, że kapitał zakładowy koncesji przemysłowej obywatela Stanów Zjednoczonych Ameryki północnej Hammera na Kaukazie podniesiony został o nowe 500 tysięcy dolarów. Suma powyższa została wpłacona do jednego z banków amerykańskich przez właścicieli koncesji.

6. POLITYKA SOCJALNA I ZAWODOWA.

WALKA Z WŁOŚCIAŃSTWEM ZAMOŻNYM

"IZWIESTJA" z dn. 1/12 /Odesa/ podaje, że władze sowieckie rozpoczęły w okręgu odeskim rejestrację członków wszystkich towarzystw spółdzielczych utworzonych dla korzystania z maszyn rolniczych i traktorów. Towarzystwa, które mają w swym składzie większość "kułaków", zostaną zlikwidowane, majątek ich przekazany będzie towarzystwom o większości "biedniackiej" członków. Ze wszystkich innych towarzystw "kułacy" będą usunięci.

"SIERP" z dn. 27/11 /Kijów/ omawia podstawy rozpoczętego przez rząd sowiecki i frakcję komunistyczną "ataku na kułaka". Pismo podaje, że nowa polityka partji na wsi wyrażać się będzie: 1/ w podniesieniu podatku dla zamożnych warstw wsi; 2/ w przeprowadzeniu walki z kupnem, sprzedażą i pozostawianiem ziemi w spadku; 3/ w zmiejszeniu terminu umów dzierżawnych na ziemie z tem, że termin ten nie będzie mógł przekraczać 6-iu lat; 4/ w ograniczeniu lub całkowitym zniesieniu prawa włościan do wydzielania się "na chutory"; 5/ w ścisłym przestrzeganiu wszystkich praw o pracy najemnej w gospodarkach kułackich oraz, pozatem, w usnięciu kułaków z zarządów sowieckich organizacyj spółdzielczych, z rad wiejskich i organizacyj społecznych, zaprzestaniu kredytowania gospodarstw kułackich przez spółdzielnie sowieckie, w powiększeniu kredytów dla biedoty i średniaka, we wprowadzeniu szeregu ograniczeń politycznych dla kułaków. Najważniejszym z tych ograniczeń będzie pozbawienie kułaka prawa głosu w gminie rolnej.

10. NOTATKI I INFORMACJE.

ARESZTOWANIA ZA PRZEPOWIEDNIE

"SOWETSKIJ JUG" z dn. 2/11 /Rostów nad Donem/ donosi, że GPU rostowskie aresztowało szereg członków sekty "pawłowców", którzy w związku z trzęsieniem ziemi na Krymie przepowiadali ogólne trzęsienie ziemi w ZSRR oraz upadek "bezbożnej władzy bolszewików".